

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1719. usque ad annum 1720

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1782

VD18 13322648

§. 22. Abominandum quorundam Parisiensium Doctorum consilium de evertanda ipsa Ecclesia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67659)

Sæc. XVIII.
A. C. 1719.

§. XXII.

*Abominandum quorundam consilium
de evertenda ipsa Ecclesia.*

Nunquam luculentius, quam in præ-
senti animorum contentione, pa-
tuit, quam abominanda malorum seges
pullulet, in quorum animis Ecclesiæ
refragandi audacia, legitimamque au-
toritatem contempnendi, ipsamque fi-
dei Magistram carpenti licentia semen-
tem fecit: Ejusmodi monstra tum pro-
tulit Francia, quæ Deus tolerasse vi-
detur, ut vel seducti in Galliis cognito
fidei, & salutis periculo resipiscant,
vel ceteræ Nationes tantæ perniciæ
exemplo territæ ab ejusmodi male fe-
riatis consultoribus imposterum sibi præ-
cavere, eosque tempestive angue pejus
& cane odisse discant. Præterquam
enim, quod rebelles Parisini Doctores
Medericum Charton Facultatis Theo-
logicæ Decanum & Sorbonicæ Societa-
tis Seniore, Virum doctrinæ & pie-
tatis fama celeberrimum ob delatam
Constitutioni obedientiam ab emeritæ
antiquitatis gradu honorifico repulsi-
sent, insuper alii Parisienses Doctores
scientia inflati, & mutuis Sacerdotii dis-
sidiis freti Episcopos opposcentes cum
suo Clero & Grege a Romana Ecclesia

*Lafiteau
Hist. de la
Const. l. 4.
t. 2. p. 139.*

Sæc. XVIII. abscindere, & schismaticæ Anglorum
 A. C. 1719. Ecclesiæ unire moliebantur: tam de
 testandum consilium a Doctoribus Ca-
 tholicis fabricari ut crederet, nunquam
 se adduci potuisse ait Petrus Laſſiteus
 Sifericensis Episcopus, nisi ipsemet
 hujus consilii autographum scriptum
 propriis inspexisset oculis: Exequenda
 hujus rei typum integro tractatu, cui
 jam antea sua VII. Dissertatione de an-
 tiqua Ecclesiæ disciplina præluserat, con-
 cinnabat Ludovicus Elies du Pin So-
 bonæ Doctor, qui jam dudum cum
 Cantuariensi Pseudo - Archiepiscopo
 Viro inter suos longe celebratissimo at-
 ctam amicitiam, frequensque commet-
 cium literarium fovebat: Nec id late-
 bat quamplurimos, qui tamen nil malè
 suspicantes primo hanc consuetudinem
 ad solita humanitatis officia traher-
 ebant, postea tamen de latente majoris
 momenti arcano opinio invaluit, & tan-
 dem plus quam incerta ipsius consilii
 cognitio hauriebatur: quapropter Se-
 renissimi Regentis jussu die decima Fe-
 bruarii Regiæ Curiæ Ministri ad Du-
 pini ædes convolant, & confestim om-
 nia ejus scripta ad Regium Palatium,
 ipsomet præfato Episcopo tum præfente,
 deferunt: Excutiuntur sedulo cuncta fo-
 lia, inter quæ reperitur memoratus
 Du Pini tractatus, in quo præprimis

hic Doctor probare nitebatur, quod Sæc. XVIII.
 fidei Catholicæ principia cum sectæ A. 1719.
 Anglicanæ doctrinis optime conciliari
 valeant (*), salvaque dogmatis integri-
 tate auricularis Confessio aboleri, in
 Sacramento Eucharistiæ Transubstan-
 tiatio omitti, vota Religiosorum an-
 nullari, Sacerdotibus connubii libertas
 concedi, jejunii & abstinentiæ quadra-
 gesimalis præceptum abrogari, Ponti-
 ficem pro simulacro haberi, & rescissa
 omni cum Papa commercio, ejus de-
 creta flocci pendi possent: Hæc plura-
 que alia impietatis monstra progermi-
 nabant hi Nasutuli, nonnisi nominete-
 nus Catholici, ore nil nisi veterem Ec-
 clesiæ disciplinam & puriorem Ecclesiæ
 doctrinam crepantes, cetera famelici
 Parasiti, omnia ad A catholicorum
 sensum & voluntatem, nihil ad verita-
 tem loquentes, turbulenti, publicæ tran-
 quillitatis hostes, & abominanda Rei-
 publicæ pestis eo perniciosior, quo fal-
 lacius sub ementito abusus reformandi
 velamento tecta incautis sese insinuat.
 Luculentius adhuc paulopost detegeba-
 tur venenata hæc Opponentium ac Ques-
 nel-

O 5

(*) Forte etiam Dupinio abominanda hæc
 infederat opinio, quod quis esse possit Ca-
 tholicus, etsi a Tridentini Concilii defini-
 tione recedat.

Sæc. XVIII. Quesnelistarum conjuratio: Jam a pluribus
 A. C. 1719. annis Quesnelistæ suam factionem in
 integrum corpus erigere moliebantur, hancque in rem pro uniformi agendi
 morumque norma præcipui eorum Duces certas suis præscripsere Regulas
 statuta, quorum exacta observantia omnia Quesnelianæ factionis membra in
 unum corpus & animam coalescerent. Eadem hæc statuta Pater Quesnellus
 anno prioris sæculi nonagesimo nono unacum ejus epistola cuidam Monacho
 ceteris in sua rebellione magis pertinaciter transmisit, postquam vero illa agnito
 errore ad saniora revertebatur consilia, tam Quesnelli literas, quam hæc sta-
 tuta Claudio Mauro Aubignio Rothomagensi Archiepiscopo consignavit. Ob-
 stupuit Præsul, moxque hæc scripta ad Philippum Aurelianensem Ducem tum
 Regni Moderatorem transmisit: Hic vero illa præfato Petro Sistericensi Episcopo
 (*) examinanda tradidit: Com-
 plectebantur hæc statuta duodecim articulos, qui unacum literis encyclicis
 in quamlibet Provinciam ad locales factionis Superiores, quibus pro mu-
 neris sui ratione Profelytos faciendi cura

(*) Hujus Episcopi Historiam Constitutionis *Unigenitus*, ut a Regio Senatu proscribe-
 retur, Anno 1737. extorserunt Quesnelistæ.

cura incumbere, transmittentur: Sæc. XVIII.
 Insuper his statutis adjucebant suc- A. C. 1719.
 cinctam instructionem circa præcipuos
 dogmatis articulos, circa diversum cum
 rudibus, neutri parti addictis, devotis,
 dissolutis, Præsulibus, Presbyteris, aliis-
 que Ecclesiasticis conversandi modum.
 Præscriperant omnibus suæ factionis
 affectis, ne ullum cum Regularibus
 commercium haberent, sed eos tan-
 quam usurpatores omnibus suis bonis,
 & redditibus spoliandos traducerent,
 eorumque extinctioni, vel saltem im-
 minutioni invigilarent. In eorum vero
 literis encyclicis Antesignani suis Infe-
 rioribus novos factionis progressus,
 necnon animi constantiam contra suos
 adversarios omni occasione comproba-
 tam gratulabantur, eosque animabant,
 ne ob adversitates & vexationes propter
 justitiam toleratas animum desponde-
 rent: Ne vero in hisce statutis quic-
 quam mali latere suspicarentur Neophyti,
 hi studiose in præfatis literis moneban-
 tur, illa statuta quidem rei minus le-
 gitimæ speciem præferre, atque a
 Calvinistis mutuata videri, re tamen
 ipsa post assiduas Superiorum preces ad
 Deum effusas a Divina luce fuisse in-
 spirata, nec ulli quam impio offensionem
 esse posse. Quinimo non erubere pa-
 lam declarare, quod etsi Calvinistæ
 ob

Sæc. XVIII. ob populorum fidem in pluribus co-
 ruptam reprehendi possent, ob singu-
 larem tamen eorum prudentiam sint
 commendandi, eo quod ubi circa ea, que
 Sanctissimum Altaris Sacramentum
 concernunt, egerunt, palam sese non
 explicent, sed non sine gravi causa ob-
 scuris atque ambiguis verbis ad dive-
 forum genium accommodandis usi sint.
 ex prudenti autem hac eorum œconomia
 novi Gratia Tyrones addiscerent, quam
 necessarium sit, ut ad tempus sua sententia
 occultent, inter se perfecta unione con-
 glutinentur, uno eodemque spiritu e-
 gangantur, ac præcipua doctrinae suae ca-
 pita fideli arcani cultu tegant, eosque
 quibus offensionem esse possent, caute ob-
 servent. Præcipue vero hanc secretam
 religionem suis commendabant circa
 Missæ Sacrificium, quam nunquam nisi
 præsentem populi frequentiam dicendam
 esse asserunt, cunctasque Missas pri-
 vatas exterminabant: illas vero Mis-
 sas, in quibus solus Sacerdos Euche-
 ristico epulo fruitur, abominabantur,
 cuncta Sacella destrui petebant, aut
 everti non possent, saltem in iis non
 nisi privatas ad Deum preces, nunquam
 Sacrificium offerri volebant: Re-
 ligiosis vero nullas Ecclesias, sed dum-
 taxat Sacella seu Oratoria permitte-
 bant, in his vero sacra Mysteria per-
 agere

Sæc. XVIII.
A. C. 1719.

agere ipsis non nisi clausis foribus licitum, populo autem a Parochiali Ecclesia abesse, & Regularium Templum frequentare, peccatum esse, inculcabant (*). Insuper, quamvis Christi Corpus in Eucharistia præsens esse, verbotenus credere viderentur, mox tamen in suis statutis id abnegabant: ut veritatem dicamus, inquiebant ipsi, in Eucharistia Christus nec per fidem, nec in figura, uti asserunt Calvinistæ, præsens est, sed nec etiam adest *realiter aut substantialiter*, prout Romana Ecclesia docet: adest tamen modo *incomprehensibili, & indicibili*. Statuebant, quod in Missis defunctorum non sint orationes, quæ non etiam pro vivis sint, proin nullum purgatorium in altera vita detur, sed duntaxat purgatorium sint tribulationes hujus vitæ. Negabant etiam in Sacerdotali Ordine indelebilem characterem, hinc si Parochus aut Episcopus exauctoratur, eorum character deleatur, hique ad laicorum statum reducantur. In sequentibus doctrinæ articulis virtutem, & potestatem clavium in Sacramento Pœnitentiæ exhibebant, & peccata in confessione ante absolutionem jamjam esse

re-

(*) Hujus interdicti causam vide supra pag. 752.

eamque in Reges atque Episcopos trans-
 ferre nitentur, promotum autem gressu
 Regularibus omnem fidei tuendæ &
 pietatis fovendæ adminicula succide-
 bant, demum Episcopis, quos sibi re-
 pugnaturos crediderant, laicæ juris-
 dictioni subiectis, ipsos fidei Catholicæ
 articulos sub specioso fidem ad primi-
 tivæ Ecclesiæ puritatem revocandi ob-
 tentu, eliminare, atque ad Sectario-
 rum commenta accommodare stude-
 bant; cum autem probe prospicerent,
 Viris eruditione claris Lutheri systema
 nimis crassum, ac simplex videri, sal-
 tem se planam ad indifferentismum
 viam stravisse lætabantur.

§. XXIII.

*Serenissimi Regentis sollicitudo in re-
 primendis Appellantium machi-
 nationibus.*

Funesti schismatis periculo excitatus
 Regni Regens, præprimis Parla-
 mentorum licentiam, qua acceptan-
 tium Episcoporum mandata indigne
 habebant, & Appellantium ausus re-
 primere statuit; igitur ad Cardinalium
 Rohanii & Bissyii preces Rothomagen-
 sis Parlamenti edictum examinari jus-
 sit, simulque contra quosdam Religio-
 sos atque Ecclesiasticos appellantes Ro-
 hanio